

De roeping van Abraham 1

We gaan naar de roeping van Abraham, naar Gen. 12, waar we niet alleen over de roeping van Abraham lezen, maar tevens over het verbond wat God met Abraham sloot.

Gen. 12:1-3:

- ▲ “De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; 2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. 3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.”

Bij de vorige studie hebben we al stilgestaan, bij de roeping van Abraham. Tot onze verbazing lees je in Gen. 11:31-32 dat de aandacht daar niet gevestigd wordt op Abraham, maar op zijn vader Terach. Terach neemt daar ook de initiatieven en Abraham volgt hem daarin. Nu krijgen we in Gen. 12 heel duidelijk de roeping van Abraham, en bijzonder is dat Terach het keerpunt is. We zien aan de ene kant de volkeren en aan de andere kant het volk wat God verkiest uit Abraham, Izaäk en Jacob.

Terach is een soort schakelpunt en zo wordt hij ook in de Bijbel geplaatst, want dat geslachtsregister van Terach vinden we exact in het middelpunt van het Bijbelboek Genesis, ook al zit je in hoofdstuk 12. Als je naar dit Bijbelboek Genesis kijkt, en ga je alle geslachtsregisters opschrijven die er in Genesis worden gevonden, dan ontdek je dat er totaal 11 geslachtsregisters zijn, en dat het geslachtsregister van Terach precies in het middelpunt staat.

Het is ook precies het keerpunt tussen alle geslachtslijsten die richting de volkeren uitmonden in Gen.12 in die 12 stammen van Israël, de 70 geslachten. In Deuteronomium lees je dat er een verwantschap tussen zit, dat die 70 volkeren en die 70 geslachten van Israël met elkaar in relatie staan. Want God keek toch naar die 70 geslachten uit de volkeren om, ondanks dat de 70 geslachten van Israël er toen nog niet waren. Want ooit zouden de 70 geslachten van Israël tot zegen zijn voor de 70 geslachten uit de volkeren.

Die mensheid in de dagen van Noach werden verstrooid vanuit Babel. Ze werden verstrooid in 70 volkeren over deze aarde. God verwarde hun taal, Hij keek in die verstrooiing a.h.w. in de toekomst naar het volk Israël. Hij deed dat met het oog op de 70 geslachten van Israël, en die connectie vind je hier terug in de roeping van Abraham. Want Abraham moest heel veel dingen doen, wat zou uiteindelijk leiden tot: “met u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.”

Dat is Gods voornemen, Gods plan. Wat is Gods plan? Hier zit je dus direct al in Gen. 12 op een kardinaal punt. Abraham, zou je kunnen zeggen, is de beroemdste zoon van Terach, die geroepen werd. Het verbazendste is dat niet Abraham het in handen neemt, maar dat Terach het heft in handen neemt. Toch wordt van Terach niet vermeld dat hij geroepen werd, maar Abraham werd geroepen. Ook wordt niet vermeld dat Terach in God geloofde, dat lezen we

nergens. Van Abraham wordt dat wel vermeld. In Abraham zien we openbaar worden, het grondbeginsel, wat geloof inhoudt. De Heere nu zeide tegen Abraham:

- ♣ “Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis, naar een land dat Ik u wijzen zal.”

Als we kijken naar wat Stefanus daarover heeft gezegd in Hand. 7, dat is eigenlijk een Bijbels commentaar, wat er geschiedde toen Abraham werd geroepen. Hand. 7:1-4:

- ♣ “En de hogepriester zeide: Is dat zo? 2 En hij zeide: Gij, mannen broeders en vaders, hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, 3 en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal. 4 Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran.”

Stefanus zegt in zijn toespraak over deze roeping van Abraham, dat die roeping kwam toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen. Ondanks dat dit is geschied in Mesopotamië, is het niet Abraham die het initiatief neemt, maar Terach. Gen.11:31-32 zegt:

- ♣ “En Terach nam zijn zoon Abram en Lot, de zoon van Haran, zijn kleinzoon, en Sarai, zijn schoondochter, de vrouw van zijn zoon Abram; en hij deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeën om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen te Haran en bleven daar. 32 En de dagen van Terach waren tweehonderd vijf jaar, en Terach stierf te Haran.”

Wat we hier wel lezen in de roeping van Abraham, is dat die roeping een nogal drastische scheiding betekende. Abraham moest zijn land verlaten, zijn maagschap verlaten, dat betekent zijn bloedverwanten verlaten. In Hand. 7 benoemt Stefanus dat. Bovendien moest hij zijn vaders huis verlaten. Echter, Terach neemt het heft in handen.

Terach's naam betekent “reiziger”, ook vertaalt met “zwerfer”. We zien in hem dan ook het type van een reiziger, van de zwerfer, van de groep die wel uitgaat, maar niet door geloof, maar die om heel andere reden uitgaat, die heel iets anders doet dan aan die roeping van Abraham gehoorzamen. Het leek Terach wel wat. Deze Terach was een echte reiziger en hij was er avontuurlijk en ondernemend genoeg voor om het heft in handen te nemen. Hij werd niet gedrongen door het geloof, door de Geest, maar werd gedrongen door het vlees en uiteindelijk haakt hij af.

Hij gaat in Haran wonen en daar stierf hij. Terach heeft nooit het beloofde land gezien. Die groep die mee trekt met gelovigen, die kennen wij wel en ze hebben ook vaak de touwtjes in handen. Ze kunnen ook jarenlang domineren in menige gemeente en toch uiteindelijk in het geloof dat beloofde land nooit zien, ze gaan wonen in Haran. Als je de kaart uit de oudheid bekijkt, dan is Haran zo'n 1000 km ongeveer verwijderd van Ur der Chaldeeën. Als je naar

de reis kijkt die Terach met zijn familie heeft afgelegd, dan openbaart ons die kaart nog een belangrijk ding, namelijk dat de route die Terach ondernam hem nooit over de rivier de Eufraat bracht. Nooit heeft hij ook het land der Chaldeeën verlaten.

Maar wat zei God tegen Abraham in Gen. 12:1-2:

- ▲ “De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; 2 Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen.”

Terach beantwoordt op geen enkele manier de roeping van Abraham, hij ging niet uit het land, hij bleef in het Babylonische rijk. Haran was een beroemde stad in die dagen, het was de grensstad van het Babylonische rijk. In Haran en in Ur aanbaden ze dezelfde goden. Er veranderde in het leven van Terach helemaal niets. Zo werd Terach nooit een Hebreër, want een Hebreër is iemand die van de overzijde komt, maar Terach stak nooit de Eufraat over, hij bleef in het land.

Er zijn veel gelovigen die horen wel over een roeping en ze vinden het interessant. Het lijkt dan wel dat ze op die roeping ingaan, ze reizen ook mee, maar ze komen uiteindelijk nooit over de Eufraat, ze blijven in het land omdat ze hangen aan aardse dingen, ze komen nooit los van aardse dingen en trekken nooit dat hemelse Kanaän binnen.

Terach was eigenlijk een blok aan het been van Abraham. Vaak zijn dit soort gelovigen een blok aan het been, want ze houden je alleen maar op. Ze verhinderen alleen maar, dat je verder gaat in het geloof. We weten wel dat Terach niet geroepen is, Abraham is geroepen, dat is de zaak. Laten we ons door de Terach's niet enorm bezighouden in ons leven en met al hun activiteit en ons verleiden om onze roeping niet waar te maken, niet in te gaan in dat land Kanaän.

In de antwoorden, die de Farao aan Mozes gaf, zien we eigenlijk hetzelfde beeld. Wat zei hij tegen Mozes, toen Mozes naar Farao ging en zei wat God had gezegd tegen Mozes: “Laat mijn volk trekken, opdat zij de Heere een feest vieren.” Toen zei Farao: “Maar Mozes, dat kun je ook hier doen, hier in Egypte, daarvoor hoef je niet de woestijn in te gaan, hier ben je van alle gemakken voorzien.”

Dat is dan de stem van de verleider, die ook tegen ons zegt: “Je hoeft toch niet uit te gaan, je hoeft je toch niet af te zonderen. Je hoeft toch niet op zo'n vraag/opdracht van God in te gaan? De Farao's zijn de Terach's van deze wereld, die zeggen altijd tegen ons: “Ach waarom zou je je nou zo verdiepen in dat Woord, waarom zou je daaraan nou zo veel tijd aan besteden? Waarom moet je dat Woord van God zo serieus nemen? Waarom je afzonderen van deze wereld, geniet toch een beetje van het hier en nu.”

Maar beide, zowel Terach als Farao, hadden niet de Hebreeuwse geest om in het geloof ergens rechts af te slaan, de brede weg te verlaten en de Heere Jezus te volgen, naar het onbekende land, het land wat God je wijzen zal, dat is menselijk gezien pas een avontuur.

Het reizen van Ur der Chaldeeën naar Haran, leidt niet tot een geweldig avontuur. Een avontuur was het, toen Abraham op een gegeven moment, nadat zijn vader overleden was, hij Haran verliet en hij een onbekende weg nam, op reis naar “een land dat Ik u wijzen zal”, dat heeft God tegen Abraham gezegd.

Was Abraham dan verkeerd bezig, dat hij zijn vader liet meetrekken? Nee, als je leest in Hand.7 dan kom je tot de ontdekking dat Stefanus het iets anders zegt. Hand 7 vers 1-4:

- ▲ “En de hogepriester zeide: Is dat zo? 2 En hij zeide: Gij, mannenbroeders en vaders, hoort toe. De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, 3 en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal. 4 Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem vandaar over (*over de Eufraat*) naar dit land, waar gij nu woont.”

Stefanus brengt daar enige nuance in, hij zegt niet, uit uw vaders huis, maar uit uw familie. Dat is toch een verschil. Je zou dus kunnen zeggen, dat God niet boven vermogen verzoekt of dingen van je vraagt. God is ook niet hard in de roeping van Abraham, ook al betekent die roeping heel veel. Het brengt wel scheiding met zich mee, maar dat gaat niet in één keer. God laat a.h.w. in die roeping toe, dat die vader een lange tijd met Abraham mee trekt, dat Abraham vergezeld wordt door zijn vader en dat hij van zijn vader steun krijgt. Als die natuurlijke banden zijn doorgesneden, doordat Terach komt te overlijden, dan staat er in vers 3, dat hij toen dat bevel beantwoorde, namelijk: “Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land dat Ik u wijzen zal.” Toen Terach overleden was, trok Abraham verder.

Wanneer je naar die geschiedenis in Gen. 12:1-3 kijkt, dan zie je dat God hier een verbond sluit met Abraham. Dat is de eerste van een serie van acht verbonden, die God met Abraham sluit. Maar die 7 verbonden, die volgen na Gen 12 zijn steeds een verdere uitwerking van het verbond wat God hier met Abraham sluit, steeds worden daar details aan toegevoegd. Het is ook echt een verbond met Abraham. Want bijzonder zijn de woordjes “u” en “uw” in Gen.12:1-3, steeds “u” en “uw”. Net zoals de droom van Nebukadnezar staat ook dit verbond aan het beginpunt van de tijden der heidenen, net zoals je dat in het beeld van Nebukadnezar kunt zien in die opeenvolgende wereldrijken, die duizenden jaren omspannen.

Zo staat ook het Abrahamitische verbond eigenlijk aan het begin van een periode, die ook duizenden jaren, hele perioden omvatten, voordat deze gelofte wordt ingelost, dat met “u” (met Abraham) alle geslachten des aardbodems gezegend zullen worden. Dit Abrahamitisch verbond omspannt dus niet alleen heel veel tijd, maar ook heel veel van de Schrift. Alle andere verbonden en beloften, zelfs het getuigenis van apostel Paulus in de Romeinenbrief en de Galatenbrief, gaan over de rechtvaardiging des geloofs. Dit is steeds gestoeld op Abraham, het verbond wat God met Abraham sloot.

Eigenlijk zijn de Romeinenbrief en de Galatenbrief, niets meer dan een nadere uitwerking van dit verbond, wat God met Abraham sloot. Dit verbond is uiteindelijk gericht op de Heere Jezus Christus, het ware Zaad van Abraham.

Wat had dit allemaal te beteken? Dat alle geslachten des aardbodems, door middel van het nageslacht van Abraham gezegend zullen worden.

In dit verbond gaat het om een opdracht, en dit verbond spreekt over gehoorzaamheid. We lezen dat in Gen 12:1. Vervolgens lezen we in Gen 12:4: “Toen ging Abraham uit, hij deed dat in gehoorzaamheid des geloofs.”

In Hebr. 11:8 lees je dat gehoorzaamheid en geloof aan elkaar verbonden zijn:

- ▲ “Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, in gehoorzaamheid getrokken naar een plaats, die hij ter erfenis zou ontvangen, en hij vertrok, zonder te weten waar hij komen zou.”

Dát is geloof, hij vertrok zonder te weten waar hij kwam. Dat is ook bij Noach het geval. Hebr. 11:7:

- ▲ “Door het geloof heeft Noach, nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd, eerbiedig de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin.”

Zo was het bij Abraham ook, hij vertrok zonder te weten waar hij komen zou. Voor Noach was het iets wat nog niet gezien werd. Hebr. 11:1:

- ▲ “Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.”

Dat zie je in Abraham's leven openbaar worden en zó werd hij gehoorzaam. Het bijzondere is dat steeds de woorden “gehoorzaamheid” en “geloof” met de roeping van Abraham verbonden zijn. Dat wordt niet alleen van Abraham verwacht, dat wordt uiteindelijk ook verwacht van al die volken, die met Abraham gezegend zullen worden. Want als we kijken naar de bediening van Paulus in de Handelingentijd en we gaan naar Rom. 1:5, dan lezen we daar:

- ▲ “Jezus Christus, onze Here 5 door wie wij (*die “wij” dat zijn Paulus en zij medearbeiders*) genade en het apostelschap ontvangen hebben om gehoorzaamheid des geloofs te bewerken voor zijn naam onder al de heidenen.”

Die heidenen dat zijn dezelfde volkeren die genoemd worden in Gen.12:3, waar aan Abraham wordt beloofd, dat alle geslachten des aardbodems gezegend zullen worden. Dat is ook de opdracht van het apostelschap van de apostel Paulus, in de Handelingen tijd, om gehoorzaamheid te bewerken voor Zijn naam onder de volkeren. Niet alleen geloof, maar ook gehoorzaamheid des geloofs. Zo eindigt Paulus ook in Rom. 16:26:

- ▲ “Maar thans geopenbaard en door profetische schriften volgens bevel van de eeuwige God tot bewerking van gehoorzaamheid des geloofs bekendgemaakt onder alle volken.”

Dit is weer hetzelfde, dat was zijn opdracht in de Handelingen periode, dat alle volken gezegend zouden worden met de gelovige Abraham, die gerechtvaardigd werd uit geloof toen hij in zijn onbesneden staat verkeerde. Dat is ook zo in Rom.15:18:

- ▲ “Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus. 18 Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om heidenen tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad.”

Paulus deelt ons voortdurend mee, wat hij in die tijd verricht heeft op zijn zendingsreizen. Je ziet ook hier, dat er gesproken wordt over die gehoorzaamheid, en ook hier wordt weer gesproken over die volkeren. Het zit dus allemaal aan elkaar vast. En zo zien we dat het evangelie in de Romeinenbrief ook vast zit aan Abraham. Abraham's geloof betekent dus gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid betekent in de praktijk aan de ene kant verlies. Verlies van zijn land, van zijn familie, van zijn huis, maar aan de andere kant betekent gehoorzaamheid een enorme winst.

Want Abraham werd de vader van alle volkeren, alle geslachten des aardbodems zouden in Abraham en eigenlijk in Abraham's Zaad worden gezegend.

Die gehoorzaamheid des geloofs geldt ook voor ons. Wanneer we geroepen worden, dan roept Paulus ons op om te gehoorzamen. Wij moeten ook leren die weg des geloofs in gehoorzaamheid te gaan. Die gehoorzaamheid betekent ook voor ons verlies. Je moet dingen loslaten, je moet keuzes maken. Dat betekent ook scheiding in je leven, dat kun je ook niet meteen opbrengen. Dat is een leerproces. De Heer gebruikt heel je leven er voor om je los te maken, om je klaar te stomen voor die roeping, om die gehoorzaamheid ten toon te spreiden, om je tot de volwassenheid te leiden.

Je denkt steeds dat het verlies is, maar uiteindelijk is er een enorme winst. Diezelfde God die Abraham zo zegent, Die zegent ook de uitverkorenen in Christus met alle geestelijke zegeningen in Christus in de hemelse gewesten, in een land wat wij niet kennen, wat we niet hebben gezien, een land overvloeiende van melk en honing. Abraham verliest huis en haard en toch – aan de andere kant – werd hij groot gemaakt. Hij kreeg een enorme naam. Zo worden ook wij uiteindelijk groot gemaakt in Christus. Abraham ontving een land, dat is ook voor ons zo, wij verlaten wel een land, maar wij ontvangen een hemels land.

Abraham verlaat wel zijn maagschap, maar hij ontvangt ook een volk, wat op bovennatuurlijke wijze uit hem werd verwekt, uit hemzelf en zijn vrouw Sara – wat eigenlijk niet meer kon – een volk door God verkozen. Hij zal meemaken - naar Gods plan - dat uit die 70 geslachten, die uit hem voortgekomen zijn, dat hij de vader zal worden van vele volken, opdat uiteindelijk het uitmondt, door de gehoorzaamheid des geloofs, ten aanzien van alle volken, dat die allemaal tot kennis der waarheid zullen worden gebracht en gezegend zullen worden, tezamen met de gelovige Abraham.

Hoe en waar zal Abraham zijn bij Christus wederkomst? In het beloofde land. En hoe stelt de jood zich dat voor, en hoe stelt de christen zich dat voor? Vaak valselijk. De jood en de christen stelt zich vaak voor, nou ja, als de Heer wederkomt, dan zal Abraham er wel zijn met Israël. Dan zullen zij zich wel bevinden in dat kleine stukje aarde, daar zal Israël dan wel vertoeven, dan zal de Heer daar ook vertoeven en verder zullen alle andere volken wel hun gang gaan. Dat noemen ze dan ook nog het heilige land. Maar dat is de bedoeling helemaal niet.

Die roeping is in Abraham en in het volk Israël. Gods bedoeling is dat alle volken daarin gezegend zullen worden. Ze hebben een ongelooflijke opdracht, ten aanzien van al die volken, om die volken de gehoorzaamheid des geloofs te leren en te onderwijzen. Het volk Israël gaat er vaak mee om, alsof die zegeningen alleen maar voor hunzelf zijn. Zo gaan wij ook vaak met onze roeping om, alsof die zegeningen alleen maar voor onszelf zijn. En het is niet zo, dat Israël daar straks tezamen met Christus in dat beloofde land wordt neergezet, nee Israël zal daar worden neergezet als de spits der naties. Ze hebben een geweldige opdracht te vervullen. Vanuit hen zal de wet uitgaan. Ze zijn in feite daarvoor gekozen, Abraham is gekozen, hij is geroepen, maar ook verkoren, hij is de uitverkorene.

Ook wij zijn uitverkoren, wij zijn gekozen, voor de grondlegging der wereld. In Hem, zegt Paulus, in Ef. 1:4 en Ef. 3:10. Wij zijn gekozen uit gelovigen, we zijn apart geplaatst, en we hebben een roeping en een opdracht om die in de toekomst te vervullen. Israël heeft een opdracht te vervullen voor al die heiden volken, om hen tot gehoorzaamheid des geloofs te brengen. Wij, de apartgeplaatsten hebben in de toekomst een geweldige opdracht, ten aanzien van de machten, krachten en heerschappijen in de hemelse gewesten om hen bekend te maken, de onnaspeurlijke rijkdom van Gods genade en goedertierenheid. We moeten proberen breder te kijken als we naar Gods plan kijken. Dat is ook de grote fout van Israël geworden, om zichzelf “heel veel” te voelen en niet te ervaren en niet te weten, dat zij straks een opdracht hebben te vervullen richting hun naaste. Ook wij zijn geroepen en hebben een geweldige opdracht straks te vervullen. Deze boodschap zien we niet alleen in de Romeinen brief, dat zien we ook in Gal. 3:6-9:

- ♣ “Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd en het is hem tot gerechtigheid gerekend. 7 Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. 8 En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden. 9 Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.”

Dat is een aanhaling van Gen.12:3 Als je gaat naar Gal. 3:13:

- ♣ “Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt. 14 Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof.

Die “ons” is het volk Israël, door voor ons (Israël) een vloek te worden. Het gevolg was vers 14. We lezen dat de zegen van Abraham “in Christus” tot de heidenen gekomen is in de Handelingen periode. Dat betekent, dat uit het nageslacht van Abraham de Christus geboren moest worden, met het doel verlossing teweeg te brengen. Om ook Israël te bevrijden van de vloek der zonde, daarvan vrij te maken, zodat de zegen van Abraham tot de heidenen is gekomen in Christus Jezus, dat is het bijzondere.

Als we teruggaan naar Gen.12, dan ontdekken we nog iets. Namelijk dat er niet alleen gesproken wordt dat die zegen tot de volkeren zou gaan, maar er wordt ook gezegd, dat voordat dat geschied, en dat komt eerder, dat Abraham tot een gered groot volk zou worden gemaakt. Je leest daar in Gen 12:2:

- ▲ “Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. 3 Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken.”

Er staat verschillende malen, dat het een “groot volk” zou worden, maar wie waren nou werkelijk groot, in dat land Kanaän? In Jozua 23 ontdek je eigenlijk wat anders. Wat God groot noemt is vaak heel wat anders, dan wat wij groot noemen. Joz 23:9:

- ▲ “De Here toch heeft grote en machtige volken voor u uitgedreven, en wat u aangaat: niemand heeft voor u kunnen standhouden tot op deze dag.”

Die volken heeft God voor Israël uitgedreven. Als je daarbij neemt wat Mozes zegt in Deut. 7:1-2:

- ▲ “Wanneer de Here, uw God, u in het land gebracht zal hebben, dat gij in bezit gaat nemen, en Hij voor u uit vele volken verdreven zal hebben, de Hethieten, de Girgasiëten, de Amorieten, de Kanaänieten, de Perizzieten, de Chiwwieten, en de Jebusieten, zeven volken, talrijker en machtiger dan gij, 2 en de Here, uw God, hen aan u overgeleverd zal hebben, zodat gij hen verslaat, dan zult gij hen volkomen met de ban slaan; gij zult met hen geen verbond sluiten en hun geen genade verlenen.”

Mozes zegt dat hier, als die volkeren nog niet verdreven zijn, dan zegt hij; dat die volkeren machtiger zijn dan gij, Israël. Daar waren dus in het land Kanaän zeven volkeren, en zij waren allemaal talrijker en machtiger dan gij. Israëls grootheid zit dus niet in hun numerieke grootheid, niet in het feit dat ze zo machtig zijn. In Deut. 7:7 lezen we:

- ▲ “Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk, heeft de Here Zich aan u verbonden en u uitverkoren; veeleer zijt gij **het kleinste van alle volken.**”

Zij waren niet de grootste, ze waren juist de kleinste, dat is iets bijzonders. Tegen Abraham zegt God; Ik zal u tot een groot volk maken. Ja, wat in mensen ogen groot is, is nog niet in Gods ogen groot. Wat in Gods ogen groot is, dat is vaak in het oog van de mens klein. God scheidt een behagen erin om via het kleine, het “grote” te beschamen.

Als je kijkt naar deze wereld en je kijkt naar het Lichaam van Christus, dan is dat Lichaam van Christus maar een klein volkje. Als je kijkt naar de wereldgodsdiensten om ons heen, die zo machtig zijn. Je kunt zomaar zeven godsdiensten om ons heen opnoemen, die groter zijn dan het lichaam van Christus. Bij God ligt het niet in het numerieke aantal, het ligt er aan of ze uitverkoren zijn, of ze geroepen zijn, en of ze gehoorzaam zijn. Of ze straks een instrument zijn in Gods hand, en door God tot een zegen worden gesteld. Israël zal in de toekomst tot een zegen gesteld worden.

Ook het Lichaam van Christus zal tot een zegen worden gesteld. Wat stellen wij voor als mens ten opzichte van machten, krachten en heerschappijen in de hemelse gewesten. Wie zijn wij nou, wij zijn dan de kleinste, de minste en toch gebruikt God dat geringe in Zijn plan, juist die mens, juist dat kleine om Zijn doel te bereiken. Het mooie is, dat als je je gaat afvragen, wat is dan het voorrecht van de Jood. Wat is het voorrecht van de Israëliet, zij zijn een klein volk. Ze zijn ook nog juist daarom ook verdrukt.

Zo ook wij. Als we te maken krijgen met geestelijke strijd, waar wij ook mee te maken krijgen, dan valt dat helemaal niet mee. Maar we moeten ons dan altijd realiseren, dat dat lijden om Christus wil een eer voor ons is. Ook Abraham krijgt te maken met een geestelijke strijd. Wat is nou het voorrecht van de Jood? Wat zegt Paulus: hun zijn de woorden Gods toevertrouwd. Dat is ook ons voorrecht, dat is die roeping van ons, ook ons zijn die woorden Gods toevertrouwd. Wij kennen die woorden, wij leven uit die woorden.

Uiteindelijk zal blijken, dat Israël een kanaal van Gods zegen zal zijn voor de heidenen, en zullen ook wij een kanaal van Gods zegen zijn voor de machten, krachten en heerschappijen, in de toekomstige aïoon, om die veelkleurige wijsheid Gods bekend te maken.

Verder staat er nog een laatste ding, er staat; Ik zal u (*dat kleinste volkje onder de volken*) tot een groot volk maken en u zegenen en uw naam groot maken en gij zult tot een zegen zijn. Expres wordt dit gezegd en gesteld in tegenstelling met wat de wereld najaagt, wat Babel najaagt. Wat zeiden ze bij de torenbouw van Babel ? Gen.11:4:

- ▲ “Ook zeiden zij: “Welaan, laten wij ons een stad bouwen met een toren waarvan de top tot de hemel reikt, en laten wij ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aarde verstrooid worden.”

Juist wat Babel najaagde, de grootste willen zijn, dat ging echter niet door, want ze werden verstrooid. Ze maken geen naam en stellen in Gods ogen niets voor. Juist hetgeen waar je het niet van verwacht, van Abraham en de roeping van het volk uit Abraham, die tot een “groot” volk zal worden, diens naam wordt groot gemaakt.

Zo is het in ons leven ook, wij zoeken helemaal geen naam te maken. In de maatschappij zijn ze vaak bezig een naam te maken. Iedere president die maakt zich druk, dat hij ergens een gebouw laat neerzetten of een geweldige brug laat bouwen, die zijn naam dan draagt. Alle beroemdheden krijgen allemaal gedenktekens die ons moeten doen herinneren aan hen.

Het is niet belangrijk een naam te maken op die manier, het is veel belangrijker wat God zegt: “en Uw naam zal Ik groot maken”. Onze naam wordt ook groot gemaakt, wanneer we behoren bij het Lichaam van Christus. Dan ontvangen we zelfs een nieuwe naam, samen met de Heere Jezus Christus, omdat het Lichaam in Hem is geplaatst. Zijn naam wordt groot gemaakt. Bijzonder is, dat dat “groot maken van een naam” in de Bijbel verbintenis heeft met een erfdeel, dat zit aan die naam vast. Kijk maar naar Hebr.1:4:

- ♣ “Hij heeft Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge, 4 zoveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft.”

Daar wordt gesproken over Zijn erfdeel en een naam ontvangen. Die naam groot maken zit vast aan een erfdeel, als Hij een uitnemender naam als erfdeel ontvangen heeft. Ook onze naam wordt in Hem groot gemaakt, wij ontvangen een nieuwe naam, dat vast zit aan Zijn erfdeel, betreffende het Lichaam van Christus, en dat erfdeel is enorm.

Wie is de Erfgenaam van deze aarde, van deze wereld, dat is niemand minder dan Abraham, dat is die grootheid van zij naam. Hij zal de vader zijn van alle volken en dat zit vast in de naam van Christus, Die is gezet aan Gods rechterhand, Die de Erfgenaam is, die Hij straks uit de handen van de Vader aanneemt. Wij mogen dan zijn; erfgenamen Gods, mede erfgenamen van Jezus Christus. Amen.

Bijbelstudie van Denijs van Zuijlekom. Op schrift gesteld door broeder Wieb Rodenhuis.
April 2018